

Gerçek

Ağustos - Eylül 2010 / Sayı: 11

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Sağlam durursak yol açık!

Son birkaç ayın tablosuna bir bakar mısınız? PKK 1 Haziran'da uzun süredir devam etmekte olan ateşkesi son veriyor. Bütün düzen güçleri ayağa kalkıyor. Ne İsrail taşeronluğu kalıyor, ne Ergenekon maşalı. Aradan sadece iki ay geçiyor. PKK 20 Eylül'e kadar ateşkesi ilan edeceğini söylüyor. PKK önderlerinden Murat Karayılan bunu Öcalan'dan devletin talep ettiğini belirtiyor. Karayılan'ın doğru söylediği ortaya çıkıyor. Demek ki devlet Öcalan'la eskiden beri olduğu gibi görüşmekle yetinmemekte, artık pazarlık etmektedir! Devletin talebi üzerine ateşkesi yeniden ilan etmeye karar veriyorsa, Öcalan'ın da elbette bir beklediği vardır. Yani AKP kanadı belirli tavizler vererek Kürtleri kazanmaya çalışıyor.

Birtakım akıllı eveller tam "işte Erdoğan teröristlerle görüşüyor, suçüstü yakaladık!" naraları atmaya başlamışken, "ulusalcılar"ın güvendiği dağlara kar yağmaya başlıyor. Kılıçdaroğlu, "elbette görüşülür, ama AKP'nin çıkarları için değil" diye özetlenebilecek bir yaklaşım dile getiriyor. Naralar havada donuyor. Ardından, daha da vahim bir şey oluyor. CHP'nin eski başkanı Deniz Baykal Kürt sorunuyla ilgili olarak meclise gelen her yasada zehir hafiyeye tavıyla AKP'nin Öcalan'ı affetme niyetini keşfederdi. Yeni başkan Kılıçdaroğlu memleketi Dersim'de (Tunceli'de) "genel af"ın belirli koşullarda mümkün olduğunu belirtiyor. Yani Öcalan'la sadece görüşmek mübah değildir, onu salıvermek de mümkündür! "Kılıçdaroğlu bütün bunları neden yapıyor?" diye sormak, Türkiye'nin içinde bulunduğu durumun anahtarını verecektir bize: Kürtleri (hem halkı hem hareketi) AKP'den uzaklaştırıp kendi yanına kazanmak için!

Demek ki, yıllardır ısrarla vurguladığımız burjuvazinin iç savaşı, ezilen Kürt halkına büyük avantajlar sağlıyor. Her iki kamp da, AKP de, CHP de, Kürtlere daha yakın olabilmek için açık arttırmaya girmiş durumdadır.

Peki sadece Kürtler için mi böyle bu? Sonuç olarak denebilir ki, Kürtler uzun yıllardır mücadele ediyor, bu coğrafyanın en önemli güçlerinden biri haline gelmişler, üstelik ortada yenilgiye uğramamış bir silahlı güç var. Tabii tavizler önerilecek. Ama tavizler Kürtlerle sınırlı değil ki! Son anayasa paketine bakın. Neden AKP göstermelik de olsa hem işçilere, hem de kamu emekçilerine belirli tavizler veriyor gibi davranıyor? Neden bütün varlığını borçlu olduğu 12 Eylül'e çatıp duruyor? Bunun da ötesinde neden 1 Mayıs'ı yasallaştırdı? İşçi sınıfı ve kamu emekçileri daha yeni yeni kıpırdanmaya başladı. Sol ise belki de tarihinin en zayıf döneminden geçiyor. Bütün bu adımların tek bir açıklaması var: Burjuvazinin öteki kampı ile mücadelesi içinde AKP, Kürtlerden olduğu gibi, işçi ve emekçilerden ve soldan mümkün olduğu kadar çok sayıda insanı kendi yanına çekmeye çalışıyor.

Burjuvazinin iç savaşının yarattığı çatlak, işçiler, emekçiler ve ezilenler için büyük fırsatlar yaratıyor. Ama bu çatlaktan yararlanmanın bir şartı var: İki kamptan bağımsız, kendi gücünü yaratmak. İki taraftan birine kapılmamak. İki cepheye karşı üçüncü bir cephe olmak. Emek ve Özgürlük Cephesi'ni ve bunun seçimdeki ayağını oluşturmak. Mücadele eden işçiler ile mücadele eden Kürtleri birleştirmek.

Bu bize referandumda yapılacak seçimi de gösteriyor. İşçilerin ve ezilenlerin saflarında yer alanlar, burjuvazinin her iki kampından da uzak durmalıdır. Referandum bu iki kampın Türkiye'yi yönetmek iddiasıyla karşı karşıya geleceği genel seçimin genel provasıdır. Bugün "boykot" cephesine destek vermek, yarın AKP'den de, CHP'den de bağımsız bir Üçüncü Cephe'yi inşa etmek demektir.

Üçüncü Cephe için

BOYKOT

12 Eylül'de yapılacak referandumda Türkiye'de demokrasinin geleceği oylanmayacak. Patronlar sınıfı içinde hangi kanadın işçi ve emekçilerin sömürülmesinden daha büyük pay alacağı oylanacak. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin çıkarlarına ne "evet" oyu hizmet eder, ne de "hayır" oyu. Referandum, en geç 2011'de yapılacak genel seçim için bir genel prova. Ne AKP'den ne de CHP'den hayır bekleyebiliriz. Ancak işçilerin, emekçilerin ve hakları için mücadele eden Kürt halkının ortak cephesi, yani bir Üçüncü Cephe bize hizmet eder. Öyleyse, Emek ve Özgürlük Cephesi uğruna referandumda sandığa gitmeyelim! Referandumu boykot edelim!

Anayasa Dalası mı?

“ Boy pos”, “soy sop”, pergel, işçi emeklisi-memur emeklisi...Dersim, İnönü, Hitler...”Bir elinde cımbız, bir elinde ayna...”Her bir villaya bir havuz mu gerek, birkaç villanın ortak havuzu “havuzlu villa” sayılır mı? Başbakan Erdoğan ile ana muhalefet partisi CHP’nin başkanı Kılıçdaroğlu arasında yaklaşık bir aydır, Türkiye’nin dört bir köşesinde meydanlarda süren tartışmanın ana temaları işte bunlar. İki rakip daha bismillah demeden birbirlerine girişmiş iki mahalle kabadayısı gibi. Kaliteyi o kadar düşürdüler ki, Erdoğan’ın hayat boyu en

yakın çalışma arkadaşlarından bir olmuş olan Cumhurbaşkanı Gül, siyasetin daha terbiyeli yapılması gerektiği yolunda sözler bile etti.

Düzen politikacılarının halka söyleyebileceği bu kadar. Yalnız insanlar şikâyet etmeyi bırakmasalar da, aynı zamanda bu karşılıklı atışmanın anlamını biraz dü-

şünseler iyi olur. Sonuç olarak, bir genel seçime gitmiyoruz. 12 Eylül’de yeni başbakan belli olmayacak. Bildiğimiz kadarıyla anayasa referandumunda da ne havuzlu villa sahiplerinin hakları oylanacak ne işçi ve memur emeklilerinin. Ee, o zaman neden birbirlerine bu kadar atıp tutuyorlar?

Çünkü her ikisi de şimdiden genel seçime hazırlanıyorlar. Referandumun genel seçimin bir genel provası olduğunu biliyorlar. Hatta her ikisi de genel seçimi ön seçim gibi kullanıp referandum vesilesiyle daha küçük güçleri kendilerine yedek güç yazmaya çalışıyorlar. Erdoğan Numan Kurtulmuş’u o kadar güzel yanına çekti ki, Erbakancılar adama huzur içinde bir iftar yemeği yedirmiyorlar. BBP de cabası. Erdoğan tahkimatını yapıyor.

Kılıçdaroğlu aşı-
ğı kalır mı? Ya soldaki
“hayır”cılara ne demeli?
Erbakancılar seçimi ufuk-
ta gördüler, ama solcuların

bir bölümü (EMEP, ÖDP, TKP, Halkevleri vb.) bugün kurulan “hayır” cephesinin yarının seçim bloğunun ön biçimleniş olduğunu ya göremiyorlar, ya da halkın görmesini istemiyorlar.

Bakmayın tartışmanın şiddetine, referandum bir hazırlık maçı gibi. Esas büyük maç seçimde. Bunu anlayan, burjuvazinin iki cephesinden de uzak durur. Bugün boykot der ki, yarın işçiler ve ezilenler sandıkta güçlü olsun.

Cemil Çiçek’in uzuv takıntısı

Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, 2007 seçimlerinden sonra Kürt hareketinin “Ermenistan sınırına dayandığı” türünden, kendisini aşan jeostratejik bir düşünüşün ürünü olduğu belli olan bir laf etmişti. Şimdi kendisi sınırı aştı ve PKK gerillalarının birçoğunun “af buyurun, sünnetsiz” olduğunu ileri sürerek, PKK’nin aslında “Ermeni dölü” olduğunu ima etti. Eh, hareket Ermenistan sınırına da dayandıysa, “Büyük Ermenistan” yakında kurulur demektir!

Bundan kısa bir süre önce, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir, Diyarbakır belediyesinin önünde Türk bayrağının yanı sıra Kürt bayrağının da olması gerektiğini söyleyince, aynı Cemil Çiçek ondan “organları yer değiştirmiş adam” diye söz etmişti. Sözcü gazetesi de tam bir araştırmacı gazetecilik örneği vermiş, uzmanlara sorarak bunun ağız ile makatın yer değiştirmesi olduğunu “keşfederek” okuyucularına aktarmıştı. Böyle ülkede insanın mizahla uğraşması elbette abes. Bu yüzden Gerçek gazetesi de işin mizahi yanını bir kenara bırakarak araştırmacı gazeteciliğe bir katkıda bulunmak üzere Cemil Çiçek hazretlerinin yeni sözünü uzmanlara yorumlattı. Psikanalist Derin Görür, gazetemize, Cemil Çiçek’in bir ay içinde ettiği bu iki sözün, Freudyen literatürde hastanın bebeklerin “anatomik dönemi”nde takılıp kaldığını gösterdiğini açıkladı!

Kedi-köpek gibi oynamak!

Söz Freud’dan açılmışken, üstadın, ağızdan yanlış çıkan deyimlerin, ifadelerin falan derinde yatan bir başka psikolojik sürecin işareti olduğuna dair teorisi de geçenlerde bir kez daha doğrulandı. Başbakan Erdoğan, TÜSİAD’a karşı taarruzu sırasında, Türkiye tekeli sermayesinin bu en güçlü örgütünün geçmişte hükümetlerle “kedi-köpek gibi oynadığını” söyledi. Yanlış pek fark eden olmadı. Elbette “kedi fare ile oynar gibi oynamak” olmalıydı deyim. Bu yanlış Erdoğan’ın kötü hatip olmasıyla açıklamakla yetinmek doğru olmaz. Erdoğan TÜSİAD hakkında konuşurken ağzından ilgisiz bir bağlamda “kedi-köpek gibi” deyimini kaçırırsa, bu, kendisi onunla üç yıldır kanlı bıçaklı olduğundandır. Freud’un teorisini biz bu topraklarda çok önce keşfetmiştik: Dervişin fikri ne ise zikri de o demişler atalarımız ve analarımız!

Kızıl İğne

Mekke saati Greenwich’e karşı

Suudi Arabistan Mekke’de Kâbe’nin tam tepesine dev bir otel yaptı. Onun tepesine de bir kule dikti. Kuleye de dört tane saat. Dört yöne bakan altın oymalı bu saatlerin her birinin üzerinde “Allah adına” yazıyormuş. Suudi krallığı, artık “İslam saati”nin “Greenwich saat ayarı”na göre değil, Mekke saatine göre düzenlenmesi gerektiğini ileri sürüyormuş.

Bilindiği gibi, 19. yüzyılın sonundan beri bütün

dünya, saatlerini Londra’daki Kraliyet Rasathanesi’nin bahçesinden geçen boylama göre tanımlıyor. “Greenwich saat ayarı” kapitalist emperyalizmin tüm dünyaya kendi zamanını dikte etmesinin çok

güzel bir sembolü. Bu hakimiyetin bir gün kırılması gerektiği açık. Ama şimdi palazlanan Suudi hakim sınıflarının ufkunun darlığına bakın: “İslam saati”. Yani Greenwich dünyanın 6,5 milyar nüfusuna hitap ederken, sen onun hegemonyasına karşı mücadele edeceğim diye ortaya çık ve... sadece 1,5 milyar insana hitap et.

Geleceğin saati ne Greenwich’te belirlenecek ne Mekke’de. Dünya Sosyalist Devletler

Federasyonu, her yıl bir başka boylama, bir başka ülkeye, bir başka kültüre “merkez” sıfatını verecek. İnsanlığa yol göstermeyi bütün halklar nöbetleşe yapacaklar. Hep birlikte ve gerçekten eşit olarak...

Üçüncü Cephe için Boykot

12 Eylül'de yapılacak olan anayasa referandumu öncesinde düzen partileri kendi çıkarları doğrultusunda harıl harıl çalışmakta. Genel seçimleri aratmayan çekişmelerin yaşandığı bu ortamda, referanduma karşı alınacak tutum noktasında üç cepheye bölünen solda da tartışmalar sürüyor. Birbirine taban tabana zıt şekilde kurulan cephelede, AKP'nin demokratik gelişmenin önderi olduğu da savunuluyor, aynı AKP'nin eline geçiremediği son kurumları da ele geçirecek diktatörlüğünü kurmak istediği de. Hatta bu tartışmalar o kadar ironik noktalara sürükleniyor ki, uzun uzun burjuvazinin iki kampa bölündüğünden, bu kampların birbirleriyle çatıştığından bahseden, kesinlikle bu cephelede bağımsız bir politika oluşturulması gerektiğini haykıran yazılar, işçileri "hayır" veya "evet" oyu vermeye çağırarak sona erebiliyor.

Bu tablo bize, sınıf pusulasını kaybedenlerin, bundan önceki gündemlerde olduğu gibi referandumda da burjuva kamplara yedeklenme yarışına girdiğini gösteriyor. İşçi sınıfının pusulasını çoktan kaybetmiş olanlar bugün işçileri patronların politik iç savaşının seçim pusulasına mahkum etmek için var güçleriyle çalışıyor.

Evet ama Evet!

Seçildiği günden bugüne dek AKP'yi "asker-sivil bürokrasi"ye karşı cansiperane savunan sol-liberal aydınlar ile DSİP, EDP gibi sol liberal partiler, anayasa referandumunda da AKP'yi yalnız bırakmadı. "Yetmez ama Evet" başlığıyla bir kampanya düzenleyen bu çevreler, eleştirel yaklaşıtlarını söyledikleri anayasa değişiklikleri için gece gündüz bildiri-lerle, afişlerle militan çalışma yapıyorlar. Kampanya katılımcılarına göre tek sorun AKP'nin yeni bir anayasa yapmaması, referanduma sunulan değişiklikler konusunda hiçbir "eleştirel" tavırları yok. Bu arkadaşlara sorulursa referandumda evet çıkması durumunda yargı demokratikleşecek, işçiler (nasıl oluyorsa mücadele etmeden) çok önemli haklar kazanacak, sendikal örgütlenmenin önünde hiçbir engel kalmayacak,

bireysel özgürlüklerin alanı genişletilecek. 8 yıllık AKP iktidarında yaşamayıp, bir de üstüne okuma yazma bilmiyorsanız bu masallar size çok hoş gelebilir. Ancak gerçekler, AKP sevdasıyla sarhoş olmuş liberallerin anlattığından çok farklı.

Evetçilerin en çok kullandığı "15. maddenin kaldırılmasıyla darbeciler yargılanacak" iddiasının bir efsane olduğu artık herkes tarafından bilinmekte. Yasal engelin ortadan kalkması darbecilerin yargılanmasını sağlamayacak, çünkü bu sefer zaman aşımı darbecileri koruyacak. Liberallerin bir diğer çarpıtması da kamu emekçilerine tanındığı söylenen "toplu iş sözleşmesi hakkıyla" ilgili. Grev yapması engellenen kamu emekçisi sendikalarının "toplu iş sözleşmesi" masasına karşı tarafla aynı pazarlık gücüyle oturabileceğini söylemek aymazlıktır, grevsiz toplu sözleşme olmaz. AKP'nin kendi sendikalarının önünü açmak için yaptığı, işçilerin birden fazla sendikaya üye olabilmelerini sağlayan değişiklik de aynı havayla sunulmaktadır, ancak amacından da belli olduğu gibi bu değişiklik de sınıf mücadelesine zarar vermektense başka bir işe yaramayacaktır. Kısacası, AKP'nin referandum politikasının solcu-

lar ağzıyla pazarlanmasının sloganı olan "Yetmez ama Evet"te "Yetmez" sözcüğü gereksizdir. Bu kampanyanın AKP'nin kampanyasından hiçbir farkı yoktur. Bağımsız sınıf politikası gibi bir amaçları hiçbir zaman olmayan bu liberal çevreler, dün olduğu gibi bugün de emekçileri ve ezilenleri AKP'ye kazanmaya çalışmaktadırlar.

Hayırda bir "hayır" yok!

Anayasa referandumu sürecinde "hayır" cephesinde yer almak da en az "evet"te yer almak kadar tehlikelidir. İşçi sınıfına, AKP'nin yargı bağımsızlığını ortadan kaldırdığı, kendi diktatörlüğünü kurmaya çalıştığı yönünde propaganda yapmak sınıf bağımsızlığıyla uyumsuz. Bu tavrı referandum öncesinde de savunan ve hatta ana politik hatları haline getirenler, işçi sınıfını Batıcı-laik burjuvazinin politik himayesine sokmaktadırlar.

Hayır cephesini güçlendirmek, yıllar sonra ortaya çıkan CHP-MHP koalisyonu olasılığını güçlendirmek demektir. Deniz Baykal'ın CHP'nin başından bir saray darbesiyle indirilmesi ve yerine Kılıçdaroğlu'nun getirilmesi AKP'nin İsrail ve İran ilişkileriyle beraber düşünüldüğünde bu olasılık güçlenmektedir. Yani hayırcılar işçi sınıfının bağımsız politikasının oluşturulmasıyla ilgilenmeyip, bir burjuva partisinin yerine diğer burjuva güçleri geçirme derindedir. İşin özü budur.

Bağımsız sınıf politikası için

12 Eylül referandumunun sonucunda ne AKP diktatörlüğünü ilan edecek ne de demokratik bir Türkiye çıkacak ortaya. Bunların olacağını savunmak ve propaganda etmek, referandumla emekçileri oylamak isteyenlerin ekmeğine yağ sürmektir. Bugün sosyalistler olarak en acil görevimiz işçi sınıfını bağımsız bir siyasi özne olarak sahneye çıkartmaktır. Bunun için en erken görev ise işçi sınıfının ve ezilenlerin ittifakını içerecek bir üçüncü cephenin kurulmasıdır.

Sungur Savran

Sivil anayasa değil sınıf mücadelesi gerek!

Solun ve sendika hareketinin neredeyse tamamı, "demokrasi", "sivil", "mutabakat", "anayasa" gibi kelimelerden büyülenmiş durumda. Solda "evet"çiler de var, "hayır"çılar da, "boykot"çular da. Üstelik bu üç kanadın her biri, öteki ikisinin pozisyonunu genellikle çok sert biçimde eleştiriyor. Ama "evet"çilerin ve "boykot"çuların 13 Eylül'den itibaren üstlenilecek görev konusunda fikir ayrılığı yok: 12 Eylül anayasasını ortadan kaldıracak demokratik bir "sivil anayasa" için çalışmak. biz DİP Girişimi olarak, boykotçuların hepsinin değilse bile önemli bir bölümünün paylaştığı bu pozisyonun farklı bir nedenden "boykot" diyoruz.

Ama bu farklı nedene geçmeden, işin çok şartıcı bir başka yanına değinelim. "Hayır"çuların önemli bir bölümü de demokratik, sivil bir anayasa istiyor! Hatta bazılarının "hayır" demelerinin gerekçelerinden biri bu! Siyasi parti adlarıyla oyalanmayalım, Türk-İş'in "hayır" çağrısı yapan 12 sendikasının da, "hayır" diyen DİSK'in de tavrı tam tamına bu. KESK ise oy çağrısı yapmıyor, ama aynen bu sendikalar gibi yeni bir anayasa istiyor.

Solda ve sendika hareketinde bu kadar yaygın olan bu tavır yanlış! Türkiye'nin işçi sınıfının emekçilerinin ve ezilenlerinin, hatta şu sırada çok özel bir kav-

şakta olan Kürt halkının dahi bugünün somut koşulları altında bir anayasaya ihtiyacı yoktur.

12 Eylül'ün ürünü olan 1982 Anayasası'nın günü gelince çöpe atılması elbette gereklidir. Ama bu görevin bugün ciddiyetle yerine getirilmesi mümkün değildir. Çünkü işçi sınıfı ve emekçilerin 12 Eylül anayasasını, bazı istisnai değişiklikler dışında, kendi çıkarları lehine değiştirecek güçleri henüz yoktur. Anayasayı kendi lehlerine değiştirebilmek için önce sınıf mücadelesini yükseltmeleri gerekiyor.

Bu yapılmadan bir anayasa macerasına girişecek olan sol ve sendika hareketi, doğrudan doğruya burjuvazinin eline oynamış olacaktır. Çünkü ortada çok tuhaf bir durum vardır: Solun ve sendika hareketinin heyecanla istediği yeni "sivil anayasa"yı tekelci patronlar da büyük bir ısrarla talep etmektedir!

Elbette babalarının hayrına değil. 12 Eylül anayasası bugün artık neoliberalizme dar geliyor. Bir yandan, 1982 Anayasası neoliberalizmin, özelleştirmenin, esnekleştirmenin dünyada da Türkiye'de de emekleme çağında olduğu bir dönemde yapılmıştı. Bir yandan da, 1961 Anayasasının bazı kalıntıları 12 Eylül'ün anayasasını da patronlar için bir engel haline getiriyor. İşte patronlar bu

yüzden anayasayı değiştirmek istiyorlar. TÜSİAD yıllardır bunu talep ediyor. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu başkanı Tuğrul Kutadgobilik, patronların istediği anayasayı dürüstçe "ekonomik anayasa" olarak adlandırdı bile. Bugün "sivil anayasa" diyenler, amaçları bu olmasa da, maalesef sermayenin "ekonomik anayasa"sına destek olmaktadır.

Kürt hareketinin anayasa talebi de aslında Türkiye toplumunu sarmış olan bu atmosfere bir tavizdir. Hareketin etkili isimleri geçmişte defalarca anayasaya Türkler ile Kürtlerin eşitliğini benimseyen tek bir hüküm konulmasının yeterli olacağını söylemişlerdir. Bu mücadele o kadar hassas bir aşamaya gelmiştir ki, Kürtlerin bir anayasal güvenceye ihtiyacı bile yoktur. Onların güvencesi koskoca bir halkın onuru için verdiği mücadeledir!

DİP Girişimi, boykot kararını tam da anayasa tartışması işçiler, emekçiler ve Kürtler açısından bir oyalama olduğu için almıştır. DİP Girişimi, boykot cephesinin burjuvazinin iki cephesinin dışında üçüncü bir cepheyi pratik olarak ortaya koymasını çok önemli buluyor. Amaç işçilerin, emekçilerin ve Kürtlerin çıkarları uğruna mücadele etmektir. Bu mücadeleyi en güçlü kılacak şey ise Üçüncü Cephe'dir!

12 Eylül bir sınıf saldırısıdır!

AKP hükümeti anayasa değişikliklerinin oylanacağı referandumu 12 Eylül'e denk getirdi. Üstelik bayram tatilinin son günü olmasına rağmen bu tarihte ısrar edildi. Niçin? Çünkü AKP referandumunda sunduğu değişikliklerin en önüne 15. maddeyi koydu, yani darbecilerin yargılanmasının (eğer zaman aşımı olmasaydı) önünü açacak madde. AKP bununla da yetinmedi, liderinin sözleri ve göz yaşlarıyla 12 Eylül "mağdurlarını" andı. Masum gençlerin kanına giren darbecilerden hesap soracağını söyledi. 12 Eylül, bir grup cani askerin bireysel işgüzarlığıyla özdeşleştirildi.

Ancak 12 Eylül'ün içeriği ve biçiminin, AKP'nin sunduğuyla hiçbir benzerliği yoktur. 1980'deki darbe süreci 12 Eylül'le değil 24 Ocak'la başlamıştır. Bu tarihte açıklanan kararlarla Türkiye'yi dünya ekonomisine bağlayacak neo-liberal ilkelerin kabul edilmesi, dönemin örgütlü gücü yüksek işçi sınıfına darbeyle kabul ettirilmiştir. Efsanenin aksine 12 Eylül darbesi kardeş kavgasını önlemek için

değil, işçi sınıfının örgütlülüğünü parçalayarak, neo-liberal, özelleştirmeci, işçi düşmanı ekonomik yapının ülkeye kolay girmesi için yapılmıştır. Darbenin yeni rejimi yerleştirmesinden sonra Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Başkanı Halit Narin'in "bugüne kadar hep işçiler güldü biz ağladık, bundan sonra biz güleceğiz" sözleri bu durumu açıkça ortaya koymaktadır.

Şimdi bugüne dönüp baktığımızda, 12 Eylül darbesiyle ülkeye giydirilen neo-liberal gömleğin terzisi Turgut Erdoğan'ın sadık izleyicisi olan Erdoğan'ın ve AKP hükümetinin 12 Eylül'e öfke kusması tamamen propaganda operasyonları gereğidir. Özelleştirmelerde, çalışma yaşamının esnekleştirilmesinde, sermayenin önünün açılmasında Özal'la yarışacak seviyeye gelen AKP, iddia ettiği gibi darbeyi yargılayamaz, onun kalıntılarını temizleyemez, çünkü göbeğinden o geleneğe bağlıdır. Tıpkı diğer sermaye partileri gibi.

Sermayeye hizmet!

AKP'nin paketinde doğrudan doğruya patronların dar çıkarlarına hizmet için düşünülmüş hükümler genellikle gözden kaçıyor. Birincisi, Sosyal ve Ekonomik Konsey, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin (TOBB) talebi üzerine anayasal bir kurum haline getiriliyor. İkincisi, yurt dışına çıkışların ancak mahkeme kararıyla engellenebilmesi, bazı safdillerin sandığından farklı olarak, düşünce özgürlüğü ile değil "vergi ödememe özgürlüğü" ile ilgili. Patronların vergilerini ödemediğinde yurt dışına çıkışının engellenmesine karşı talep ettikleri bir hüküm. Üçüncüsü, Danıştay'ın "yerindelik" incelemesi ile özelleştirme kararlarını iptal etmesini olanaksız hale getiren değişiklik. Artık kamu mallarına ucuza el koyan sermayedarlar üzülmecek!

Çel-Mer'de işgal! :

“Alışlageldik bir hikaye, farklı bir mücadele”

Gebze'de Çel-Mer adını taşıyan, fason üretim yapan demir-çelik fabrikasında bildik bir hikaye başladı. Krizi bahane eden bir patron, iki sene boyunca zam almadan çalışma, ücretsiz izinler, aksayan ödemeler... Hal çare arayan işçiler... Sendikamızın kapısı çalınır. Örgütlenme başlar. Çoğunluk sağlanır. Köle bildiği işçiler karşısına birlik olarak çıkınca patron karşılık verir. İşten çıkarma...

Bu bildik hikayenin sonu da pek değişmez genelde. İşçiler çadır kurar, direnişe geçer, işe iade davası açılır, aylar geçer, direniş zayıflar, mahkeme kazanılır, patron tazminat öder, işçileri geri almaz. Ama Çel-Mer fabrikasında gelişmeler farklı oldu. İşçiler önce 11, daha sonra 23 kişinin işten atılmasına karşı ciddi bir direniş başlattılar. Ailelerle, eşle, dostla direnişe geçtiler. Ama direnişi kendi haline bırakmadılar. Nasıl kazanılır diye işin hal çaresini aradılar. Sendika girecek, başka yolu yok! Ama sendikada da pek hareket yok. O halde işçi inisiyatifine eline alacak.

İşte dönüm noktası. İşçiler inisiyatifini alıp, komitelerini kurup, hazırlığı, organizasyonu yapıp bir öğlen arası fırsat bilerek fabrikayı işgal ettiler. Öyle içeriye girip kapıları kitlemek değildi yaptıkları... Olası müdahaleye karşı işgal

MER İSCİLER

mekani olarak vinçler belirlenmiş. Vinçlere çıkılıyor, kumandalar yukarı çekiliyor. Haydi gelin şimdi kolaysa... Ve irade savaşı başlıyor. Cehennem gibi sıcak var. Kapılar kapalı, fırın çalışıyor. Ama direniş sadece içeride, vinçlerde değil. Direnişin kırılmasını önlemek için dışarıdan aileler ve işçiler fabrikaya hücum ediyor. Kapılar açtırılıyor, fırın

kapattırılıyor. Adım adım... Önce su, sonra yemek, zamanla buz taşınıyor içeriye... İçeride vinçlerin üstünde, dışarıda çadırda direniş. Patron kuşatma altında. Düşünme sırası onda. Vali devrede. Gücü yetmiyor müdahaleye. Sonunda direnişin gücüyle masaya oturuluyor. Sendika kabul ettiriliyor. 13 kişi geri alınıyor. 11 kişi kendi istekleriyle tazminatlarını almayı kabul ediyor. Sendikalı, insanca çalışacak arkadaşları için fedakarlık yapıyorlar. Zonguldak maden işçisinin simgesi olan kararmış yüzler bu sefer fabrikanın içinden çıkıyor. Bu bir zafer. Zafer direnen emekçinin...

Referandum için not: Temel hak ve özgürlüklerin anayasa ile sağlanacağını düşünenlere, AKP'nin şekerlerine kanaanlara sorulur: Anayasa'da işgal hakkı diye bir madde var mı? Çel-Mer işçisi fabrikayı işgal etti. Hakkını aldı. İşgalle ilgili tek bir yasal işlem yapılmadı. Çünkü hak, kağıtta yazdığı zaman değil, kullanıldığı zaman haktır. Bunu bir kez daha gösterdikleri için tüm işçi sınıfı Çel-Mer işçisine müteşekkirdir.

Çel-Mer işçileri ile yapılan röportajların tam metni www.iscimucadelesi.net sitesinden okunabilir.

Kadıköy grevi:

“Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir”

Kadıköy Belediyesi'nde toplu sözleşme sürecindeki anlaşmazlık sonucunda 19 Temmuz günü DİSK/Genel-İş sendikasına bağlı işçiler greve çıktı. Yıllarca belediye hizmetlerinin taşeronlaştırılmasıyla sayısı azalan kadrolu belediye işçileri 476 kişiyle greve çıktı. Kadıköy Belediyesi ana binasının bahçesinde kurulan çadırın yanı sıra evlendirme dairesinden çeşitli noktalara kadar 24 saat nöbet tutuldu.

teşhir ettiler.

Yıldırma taktiği ve provokasyon

Grev ilk günlerinde bekleyişle sürerken Selami Öztürk zamanla işçileri yorma ve yıldırma taktiği izledi. Zaman zaman provokatörler kullanarak direnişi kırmaya çalıştı. Grevin 6. gününde yalaka bir zabıta memurunun grev gözcüsüne bıçak çekmesiyle gergin anlar yaşandı. İşçiler bu olaya ve polislin yanlı tutumuna tepki olarak yol kesti ve Belediye'nin ön bahçesine yürüdü. Provokasyon boşa çıkarıldı. Bu olay bekleyişi sona erdirdi. Ardından işçiler, çöplerin toplanmasını engellemeye yönelik eylemler yapmaya başlayınca patron cephesinden diyalog sinyalleri gelmeye başladı.

belediye başkanı Selami Öztürk'ün “kötü niyetli” oyunlarını karşısında buldu. Sözleşmede taban yevmiye 84 TL olarak belirlenmişti. Selami Öztürk sözleşmeden sonra eski işçilerin daha yüksek olan yevmiyelerini de 84 TL'ye çekmeye kalkıştı. Bu bazı kıdemli işçiler için ayda 150-200 TL'ye yakın kayıp demek. Yine Selami Öztürk çok sayıda işçi için zorunlu emekliliği gündeme getirdi. Yerlerini tabii ki taşeron dolduracak. Böyle giderse yakında Kadıköy Belediyesi ile toplu sözleşme yapacak işçi kalmayacak. Toplu sözleşme masasında grev karşısında yapamadığını üç kağıtlılıkla yapmaya kalan Selami Öztürk'e sendika şimdi dava açıyor.

Kazanım çıkartılan dersler olmalı

Evet, belediye işçileri taşeronlarla kuşatılmış haldeyken, zorlu bir grev çıktı. Kamu emekçilerinden yeterince destek gelmedi. Tüm-Bel-Sen Sendikası yöneticileri yürüyüşlerde vardı ama sendika üyesi zabıta memurları grev boyunca çalıştı. Diyelim ki Tüm-Bel-Sen üyelerini greve çıkaramıyor; ama en azından zabıta arabalarının sürücüleri grevde olduğu için bu arabaları kullanmayı reddedebilirlerdi. Üstelik bu bir yasal zorunluluktur. Yasal olarak grevdeki işçinin işini başkası yapamaz. Sonuçta bu zor koşullara rağmen bir grev yürütüldü. Selami Öztürk ciddi biçimde rahatsız edildi. Grevin hakkı verilse daha çok kazanım elde edilebilirdi. Bu grevin kazanımı sözleşmedeki rakamlardan ziyade bu dersler olmalı. Yoksa belediye işçisini daha zor dönemler ve daha zorlu sözleşmeler bekliyor.

1 Eylül, UPS işçileri ile enternasyonal dayanışma günü ilan edildi

ABD'li ünlü kargo şirketi UPS'nin Türkiye şubesinde Tüm-tis sendikasının yaptığı örgütlenme çalışması karşısında patron bugüne kadar 157 işçiyi sendikal sebeplerle işten çıkarttı. İlk atılan 33 kişinin ardından 20 Nisan'da direnişe geçen UPS işçileri 15 Ağustos günü direnişlerinin 100. gününü doldurdular.

Direniş 100. gününü aşarken UPS işçisine müjdeli haber dünyadaki sınıf kardeşlerinden geldi. Tüm-tis'in de üyesi olduğu Uluslararası Taşınacılık Sendikası (ITF) 1 Eylül gününü UPS işçileriyle dayanışma ve eylem günü ilan etti. ITF'nin bu kararı 3-11 Ağustos tarihleri arasında Meksika'da yapılan ITF kongresinde alındı. UPS'nin diğer ülkelerdeki birçok şubesinde sendikal örgütlülük mevcut. İşçilerin uluslararası dayanışmasının önemi ortada. Eğer bu eylem kararı UPS'nin örgütlü şubelerinde iş bırakma türü eylemlerle de perçinlenirse Türkiye'deki işçilerin kazanım elde etmesi büyük ölçüde kolaylaşacaktır.

UPS ile dayanışma eylemleri çerçevesinde 1 ve 15 Eylül tarihlerinde UPS'nin İstanbul Kurtköy ve Mahmutbey aktarma merkezleri ile İzmir aktarma merkezinde eylemler yapılacak.

Selami Öztürk yalana sarılıyor

Grevin ilk gününden başlayarak mutlaka uzlaşma sağlanacağı umuduyla grev bir bekleyiş şeklinde sürdü. Doğrusu taşeronların sayesinde Kadıköy Belediyesi hizmetlerin aksamasını engelleyebildi. İlk aşamada Başkan Selami Öztürk'ün tek sıkıntısı grev dolayısıyla sarsılan imajıydı. Bununla ilgili boş durmadı. Yalan kampanyası başlatarak işçileri suçlamaya girişti. İşçilerin 2.500 TL aldıklarını iddia etti. İşçiler bu iddialara bildirilerle cevap verdi ve 2.500 net maaş verildiği takdirde derhal grevi bırakacaklarını açıklarak Selami Öztürk'ün yalanlarını

İyi niyet ve kötü niyet

Ancak diyalog sinyali gelir gelmez “iyi niyet” adına eylemlere son verildi. Oysa tam da bu eylemler Selami Öztürk'ü masaya getiriyordu. Yine bu eylemler masada alınacakları arttıracaktı. Ama bir söz vardı: “Cehennemin yolları iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir.” Sonuçta grevin 8. gününde uzlaşma sağlandı. İşçiler arasında oylama yapıldı ve anlaşma onaylandı. Ancak işçilerin oy kullanmış olması toplu sözleşmede istenilenlerin alındığı şeklinde yorumlanmamalı. Nitekim işçilerin ve sendikamızın “iyi niyeti”, CHP'li

Tekel direnişi: tüm işçi sınıfına ders olsun

Tekgıda-İş sendikasının Tekel işçilerine 4-C statüsünde çalışabilmek için başvuru yapmalarını öneren bir hukuki görüş yazısı göndermesi tartışma konusu oldu. İşçilerin arasında şaşkınlık ve kızgınlık hakim. Tekel işçileri bu duyularında haksız değiller.

Tekel işçileri özelleştirme dolayısıyla işsiz kaldıkları için her ay iş kaybı tazminatı alıyorlar. Bu tazminatın sonuncusu Eylül ayında alınacak. 4-C maddesi aleyhine açılan dava halen Anayasa Mahkemesi'nde görüşülüyor ve kararın ne zaman çıkacağı da bilinmiyor. Tekgıda-İş'in hukuki görüşünü şöyle özetlemek mümkün: Eğer şimdi 4-C'ye başvurulmaz ise yarın Anayasa Mahkemesi'nin 4-C ile ilgili alacağı herhangi bir kararın Tekel işçilerini etkilemesi söz konusu olmayacak. Çünkü işçilerin devletle tüm hukuki bağları Eylül ayı itibarıyla sona ermiş olacak. 4-C'ye geçiş ise en azından çalışma ilişkisini sürdürecektir ve söz gelimi 4-C iptal edilirse bu işçilerin başka bir statüde yeniden istihdam edilmeleri gündeme gelecek.

İşçi mahkemeye değil bileğinin gücüne güvenmeli

Buraya kadar herhangi bir sorun görünmeyebilir. Ancak birçok sorun var ve bunlar çok önemli sorunlar. Öncelikle söz konusu hukuki görüşün içerdiği tüm bilgiler sürecin başından beri bilinmektedir. 4-C Anayasa Mahkemesi'ne taşındığında Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin Tekel bültenlerinde bu konuda sürekli uyarılar yapılmıştı. Mahkeme ancak işçilerin direnişinin merkezde yer aldığı bir mücadelenin bir parçası olarak anlamlandırdı. Mahkemenin işçilerin başka devlet işletmelerine nakli ile ilgili karar vermesi dün de mümkün değildi, bugün de mümkün değil. Oysa işçilerin geri adım atmadığı talep tam da buydu: "Kazanılmış haklar korunarak başka devlet işletmelerine işçi olarak naklen geçiş!" Bu talep ancak hükümetin bu kararı almaya zorlanmasıyla gerçekleşebilirdi. Hükümet direnişin gücüyle köşeye sıkıştırılmıştı. Tekel işçilerine yapılan saldırılar ters tepiyor, Kızılay'daki çadırlar sadece Tekel işçilerinin

değil tüm sınıf mücadelesinin kalbinin attığı yer oluyordu.

Direnişin canlı ve etkili olduğu koşullarda 4-C'nin mahkeme tarafından iptal edilmesi hükümeti adım atmaya zorlayabilirdi. Direnişin, Anayasa Mahkemesi'ne endekslenmesi ise hükümetin cankurtaran simidi oldu. Kaldı ki Türkiye'de mahkemelerin kamuoyu baskısıyla karar verdiği herkesin bildiği bir gerçektir. Gerektiğinde en karmaşık davalar bir hafta gibi kısa sürede sonuca bağlanabilmektedir. Meşhur "türban" kararında bunu gördük. Peki, Anayasa Mahkemesi neden bekliyor? Çünkü işçilerden ses çıkmıyor. Anayasa Mahkemesi'nin başka dertleri var. Onlarla ilgileniyor. İşçinin mücadelesi burjuvazinin iç kavgasının kaderine terk edildiğinde bunun böyle olacağı belliydi. Gazın, copun, tazyikli suyun kıramadığı direniş zamanın yıpratıcılığına bırakıldı.

Hani verdiğin o sözler?

Nisan ayında Türk-İş önünde işçiler bir kez daha coplanırken Türkel, 2 Temmuz'da 2 gün, 3 Haziran'da 3 gün, 4 Temmuz'da 4 gün ve ardından süresiz direniş sözü veriyordu. Hepsini teker teker iptal edildi. Çünkü Anayasa Mahkemesi bekleniyordu. Oysa demir tavında dövülür. Zaman geçer işçiler geçim derdiyle, başka sıkıntılarla baş edebilmek için başlarının çaresine bakarlar. Bir avuç işçinin son çırpınışları da sadece heyecan uyandırır ve arkası gelmez. Sonuçta direniş kelimenin tam anlamıyla sönümlenir. İşçi kendi gücüne değil burjuvazinin kurumlarına güvenince işte böyle olur.

Suçlu kim?

Suçlu tabii ki Türk-İş bürokrasisi... Ama AKP'ye diyet borcu olan Kumlu'dan başka ne beklenirdi? Tabii ki Tekgıda-İş yönetimi de suçlu. Ama bu yönetimi aşarak, kendi inisiyatifleriyle Ankara direnişini başlatmadı mı işçiler? İşçilerin tepkisinden çekinerek direnişi sürdüren yönetimin bu tepki söndüğünde 6 ay önce yapacağı işi

şimdi yapması kimseyi şaşırtmamalı. Peki ya Tekel direnişinin mangalda kül bırakmayan DİSK'i ve KESK'i? Başta KESK yönetimi... İşçilerin genel grev kararı beklediği gün 26 Mayıs'a yapılmayacağı belli olan "genel eylem" kararı alarak Kumlu'yu kurtaran Sami Evren'in ta kendisiydi. Önce Tekel direnişini zamanla sönümlendirmenin yolunu açtı, daha sonra da bunu kendi sendikal propagandasına alet etti. DİSK, direnişe hiçbir ciddi destek vermedi. İşçiler Kumlu'yu sıkıştırdığında DİSK oradaydı, fırsat bu fırsat Türk-İş'e yüklendi. Ama işçiler ihtiyaç duyduğunda DİSK yoktu. "İş bırakma" dedi, sadece şube yöneticilerini eyleme gönderip örgütlü olduğu işyerlerinin patronlarıyla bozuşmamayı tercih etti.

Tekgıda-İş bürokrasisinin halkla ilişkiler bürosu gibi çalışan Halkevleri, EMEP, TKP, İşçi Partisi gibi yapılar... Siz de sonuna kadar suçlusunuz. Mustafa Türkel'i öve öve bitiremediniz. Bakın şimdi işçilerin görüşmek için sendika merkezine gitmek istemesi üzerine Mustafa Türkel ne diyor: "İşçilerin geleceğinden bilgim yok. Gelirlerse de bizimle görüşme şansı yok. Burası dingonun ahırını değil her gelenle görüşmem. Gelirlerse Tekgıda'ya giremezler. Çünkü onlar artık bizim üyemiz değil bu artık eşkıyalığa girer. Canı isteyen de ben gidiyorum diyerek gelirse Türk-İş'teki aynı muameleyi görürler." Yani gelen işçiyi polise coplatırız. İşte bürokrasinin gerçek yüzü bu. Ama siz direnişe destek adı altında bürokrasinin makyözünü oldunuz. Şimdi yaptığımız makyaj aktı. Bu makyajı mı tazeleyeceksiniz yoksa özeleştiriyi mi yapacaksınız? Bürokrasinin işçilerin üzerinde yükselmiş parazit bir katman olduklarını, eninde sonunda kendi yerlerini koruduklarını, patronla, hükümetlerle huzurlu ilişkiler içinde yaşamayı seçtiklerini biliyoruz. Bürokrasiyi işçinin basıncı dışında harekete geçirecek güç yoktur. İşçiyi kendi gücüne güvenmeye çağırmanın sınıf mücadelesini başarıya ulaştırma şansı yoktur. Yaşananlar sadece Tekel işçisine değil tüm işçi sınıfına ders olmalıdır.

Antalya Limanı:

Ağır Yük İşçilerinin Mücadelesi

Antalya Ağır Yük Limanında işçiler hakları için mücadele ediyorlar. Yasal olarak kazanılmış hakların hiçbir şekilde uygulanmadığı, kölelik koşullarının hakim olduğu limanda, taşeron liman işçileri kazanılmış haklarının uygulanmasını istiyorlar. Bu amaçla, 22 Ağustos günü işçiler 8 saat çalıştıktan sonra iş bıraktılar. 23 Ağustos günü ise işbaşı yapmaya hazırlanan bir işçiye taşeron Meray İnşaat patronu ve adamları saldırdı. Saldırı üzerine işbaşı yapmayan işçiler taşeronun baskılarını protesto ettiler ve liman önünde bazı taleplerini de açıkladıkları bir eylem gerçekleştirerek kararlılıklarını gösterdiler. Meray İnşaat'ın buna karşılığı üç öncü işçiyi işten çıkarmak oldu.

İşçiler mücadelelerini sürdürürken çeşitli sendikalarla da görüşme yaptılar. Bunlardan birisi de Türk-İş'e bağlı Liman-İş sendikasıydı. Liman-İş Antalya'da ağır yük limanında kadrolu işçiler arasında örgütlüken, taşeron işçilerini örgütlemek ve destek sunmak yerine Liman-İş üyesi işçileri taşeron işçilerden uzaklaştırmak niyetindeydi. İşçilerin, Türk-İş Antalya Bölge sorumlusu Mehmet Ustaali'yle yapılan görüşmede, Ustaali'nin "kriz nedeniyle binlerce işçim işten çıkarıldı, siz de atılmak istemiyorsanız işinize geri dönün" ifadeleri işçi sınıfının; patronların yanı sıra onların işbirlikçisi sendika bürokrasisi tarafından da nasıl kuşatıldığının ifadesiydi.

Antalya liman işçilerinin talebi, çalışma koşullarının düzeltilmesi. Bu, 12 saat çalışma süresinin 8 saate çekilmesi, halen 600 lira olan ücretin iyileştirilmesi, sosyal hakların verilmesi, fazla mesai ücretlerinin tam ödenmesi, haftada bir gün izin verilmesi ve makinaların bakımlarının düzenli olarak ya-

pılmasını içeriyor. Taşeron patronu ise türlü ayak oyunlarıyla, vardiyaları değiştirmekle, ücretleri yatırmamakla mücadeleyi bitirmek istiyor. İşten atılma tehdidi ile karşı karşıya olan işçiler baskılara ve saldırılara karşı birlik ve mücadeleyle karşı veriyorlar. Gerçek Gazetesi olarak mücadeledeki iki öncü işçiyle yaptığımız röportajı veriyoruz;

Gerçek: Sizi biraz tanıyabilir miyiz?

Erdal: İsmim Erdal Yasak, 27 yaşındayım. Diyarbakır doğumluyum. 4 senedir Antalya'dayım. 3 senedir Ağır Yük Limanında çalışıyorum.

Said: 43 yaşındayım. 4 aydır ağır yük limanında taşeronda çalışıyorum.

Gerçek: Limanda ne iş yapıyorsunuz, çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

Erdal: Limanda gelen ve giden gemilerde yüklemeye çalışıyoruz. Sabah sekizden akşam sekize kadar çalışıyoruz. 12 saatte tek yemek molası var. Yemekte de masayı biz kuruyoruz, biz topluyoruz. 30 dakika yemek molamız var. Ardından tekrar işe dönülür. Yemekten sonra akşam 8'e kadar molasız çalışırız. Yemekler sağlıksız ve kokuyor. İçtiğimiz su da öyle. Kuyudan

geliyor. Çalışırken sabah 8'den akşam 4'e bir füy ardından akşam 8'e kadar içince başka füy vardır. Fazla mesaiye akşama herkes kalmak zorundadır. Ancak yasal olarak böyle değilmiş. Biz bunu bilmiyorduk, zorunlu zannediyorduk. Maaşlar 600 liradır. Çocuk ve sosyal yardımlar verilmiş gözüküyor ama kimsenin maaşına yatmıyor.

Gerçek: Mücadele nasıl başladı? Önünüze koyduğunuz talepleri ve programı nasıl oluşturduunuz?

Said: Ağır iş koşulları, sosyal hakların verilmemesinden dolayı işçilerin kendilerine güvenleri yoktu. İşyerinde birbirimizle konuşamıyorduk bile durmadan çalışmaktan. Bu şartlara karşı ne yapmalıyız diye ilk olarak servislerde konuşmaya başladık. Ardından şehir merkezinde bir ay önce 4-5 toplantı düzenledik. Beraber durmayı bilince önümüze

se başarı sağlayabilir. Bu kararlılıkla, eylem yönünde karar verdik.

Gerçek: Programı nasıl uyguladınız, eylem kararını nasıl aldınız?

Said: İlk olarak 12 saat yerine 8 saat çalıştık. Yasal olarak 12 saat değil, 8 saat çalışmak hakkımız var. Biz bunu kullandık. 20 işçi kadar iş bıraktık. Ardından ikinci gün de aynısını yaptık. Yalnız patron bunu hazmedemedi. İkinci günün sabahında daha işe başlamadan bir arkadaşımıza saldırdı. Biz de hemen dışarı çıktık. Öğlene doğru limanın önünde eylem yaptık. Orada 8 tane talebi öne sürmüştük. Bunların hepsini tüm işçi arkadaşlarla tartışarak aldık. Eylem kararımız da yine böyle oldu. Bundan sonra patron 3 arkadaşımızı işten attı.

Gerçek: Peki, şimdi mücadele daha da kızışacak. Liman yönetimiyle bir görüşmeniz olmuştu. Taleplerinizi orada da sunmuşsunuz. Bundan sonra ne yapılabilir?

Erdal: Şirket taleplerimizin bir kısmını kabul etti. Bu kazanımdır. Mücadele verirken, kazanabileceğimizin en güzel örneğidir. Patron, haftada 8 saat çalışma, haftada 1 gün izin, maaşların 750-800 arasına çekilmesi ve servisi karşılama kabul etti. Ama iki işçi arkadaşımız geri almaya yanaşmıyor. Ancak sadece bu sözdür. Bunun sözleşmeye de geçmesi gerekiyor. Sözlere inanmıyoruz. Taleplerimiz kabul edilene kadar, taşeron gidene kadar mücadelemizi çeşitli eylemlerle devam ettireceğiz. Kazanımlar elde ettik. Kazanımların hepsini birlikte durarak ve mücadele ederek alabileceğimizi öğrendik.

BDP kendi ayağına ateş ediyor!

PKK ateşkes ilan ettikten sonra bütün yazılanların ve söylenenlerin toplamından açıkça ortaya çıkıyor ki, PKK'nın Eylül'ün 20'sine kadar ilan ettiği tek taraflı ateşkes MİT'in Öcalan ile görüşmesi ve talebi üzerine benimsenmiştir.

MİT ile Öcalan arasındaki görüşmeler, anlaşılacak siyasi bir çözüm konusunda Kürt hareketinde ciddi umutlar yaratmış durumda. Bir yandan,

Demokratik Toplum Kongresi hem cumhurbaşkanı ve başbakan ile, hem de Öcalan ve Kandil ile görüşmeye hazırlanıyor. Kürtlere bütün haklarını tanıyan adil bir siyasi çözüm elbette desteklenmelidir. Bu anlamda bu girişimler desteklenmelidir.

Ama öte yandan, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) ateşkes ilan edilir edilmez, bazı talepler karşılandığı takdirde referandumda "boykot" tavrından "evet" tavrına döneceğini açıklıyor. Henüz ortada fol yokken yumurta yokken bu tavrı, AKP'ye kaçınıcı kez açık çek vermek anlamına gelir.

Bu tavrın bir hata olduğu, BDP'nin bu açıklamayı yapmasının hemen ertesinde Kürt burju-

vazisinin 14 örgütünün referandumdaki tavrını "evet" olarak açıklamasıyla derhal ortaya çıkmıştır. BDP, bugüne kadar sesini çıkaramayan bu AKP destekçilerinin üzerindeki basıncı kendi elleriyle kaldırmış olmaktadır.

Üçüncü Cephe oluyor, bozmayın!

Ama asıl büyük sorun referandumda "evet" oyu falan değildir.

Asıl büyük sorun, re-

ferandumda boykot kampının aslında bir Üçüncü Cephe'nin pratikte vücut bulmuş hali olmasından ileri geliyor. Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi, mücadeleler içinde oluşturulması gereken Üçüncü Cephe'nin çekirdeğidir. BDP bunu bozar ve 2007 seçimlerinde olduğu gibi AKP'ye koşullu destek vaad eden bir tavra girerse, yarın pazarlık yapacak gücü bulamayabilir. Kürt halkı büyük sorunununun AKP tarafından çözüleceğine inanırsa, BDP kendi ayaklarının altındaki toprağın kaydığını görecek.

Barış müttefikle değil karşıt ile yapılır. BDP siyasi çözüm istiyorsa, AKP'nin karşısında bir Üçüncü Cephe'den aldığı güçle durmalıdır. Hasmının müttefikleri gibi davranmamalıdır.

Türkiye Kürt halkını artık tanımak zorunda!

Türkiye'nin hakim sınıfları Kürt sorunu konusunda paniklelemeye başladı. PKK yöneticisi Murat Karayılan bir söz söylüyor, üç büyük partinin başkanı birbirine giriyor. Ve başbakan soruyor: "Terör örgütüne inanıyorsunuz da bu ülkenin başbakanına güvenmiyor musunuz?" Bir gazeteci (Radikal'den Murat Yetkin) "bu sözümü yadırgayanlar olabilir ama PKK gerilla savaşı veriyor" yazarken, bir başkası (Hürriyet'ten Fatih Çekirge) "Apo ile görüşmeler daha idam edilmemesi kararı alındığında başladı, bana tanıkları anlattı" diyor. Yine Başbakan "Siyaset Meydanı" programına çıkıyor, "ikinci bir bayrak olmaz" diyor. Ama nasıl? Sanki gayet makul bir öneriyi tartışmış da kendisi buna taraftar değilmiş gibi! Başbakan bir de Van konuşmasında demiş ki, "bunlar Kürt vatandaşımın sorunlarını istismar ettiler ve güç kazandılar." Anlaşılan "son çırpınış" edebiyatı da bitiyor, "PKK Ergenekon'un koludur" safsatası da.

Kürt hareketinin politik manevra üstünlüğünü ele geçirdiği şuradan belli. PKK saldırınca da burjuvazinin siyasi güçleri birbirine giriyor, ateşkes ilan edince de. Ateşkesin MİT-Öcalan anlaşması sonucu doğduğu haberi, CHP-MHP kampına bir kez daha AKP'ye yüklenme fırsatı olarak görünüyor. Ve sistem PKK dururken kendi içinde çatışıyor.

Bütün bunlar son dönemde sürekli işaret ettiğimiz bir noktayı doğruluyor. Kürt halkının mücadeleye bütün yüreğiyle sahip çıkması, gözünü budaktan sakınmaması dolayısıyla, Türkiye'nin hakim sınıf sözcüleri Kürt sorununda soğukkanlılıklarını yitirmişlerdir. Hem korkmaktadırlar, hem de ne yapacaklarını bilmemekte. Biz onlara ne yapmaları gerektiğini gayet sakin söyleyelim. Kürtlerin ayrı bir halk olduğunu, sadece kültürel ve bireysel değil, kolektif siyasi hakları da olduğunu kabul etsinler. Gerisi kolayca halledilir. Kürtlerin ne istediğine eskisi gibi kulak tıkamasınlar, sorunun nasıl çözüleceğini görürler.

Bu, aynı zamanda hakim sınıfların yıllardır damardan verdiği zehirle, Kürtlere karşı üstünlük taslayan bir Türk milliyetçiliğine kapılmış işçi kardeşlerimiz için de bir kurtuluş olacaktır. Kürt işçiyi eşiti ve kardeşi olarak kucaklayan Türk işçi çok daha güçlü olacaktır!

Hükümetten ibretlik Dink Savunması

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde görülen Hrant Dink davasıyla ilgili Dışişleri Bakanlığı'nın verdiği savunma, hükümetin demokrattığını bir kez daha kanıtladı! İlgili savunma Türkiye adaletinin yanlış yapmayacağını savunuyor olacak ki Dink'e açılan "Türklüğü aşağılamak" davasının yerinde olduğunu belirterek başlıyor işe. Ardından ceza aldığı yazılarıyla halkı "tahrik" ettiği yazılıyor. Nice linç girişiminde devletin faşistleri aklamak için kullandığı "tahrik" burada da karşımıza çıkıyor. Bu iddia temellenirilirken de Almanya'daki bir neo-Nazi liderinin Yahudi soykırımını tanımayan ve bunu tanıyanların tasfiye edileceğini söylediği sözleri kanıt olarak gösteriliyor. AİHM'in bu neo-naziye korumadığı gibi Dink'i de koruması gerektiği söyleniyor. Yani Hrant Dink'in nefret suçu işlediği iddia ediliyor, üstelik faşist kafatasçılarla benzerlik kurularak. Nefret suçu bir insanın etnik kimliği, dili, cinsel yönelimi, dini gibi özellikleri nedeniyle şiddete ve ayrımcılığa maruz kalmasıdır. Açıkça bir nefret suçu olan Dink cinayetinin böyle bir savunmaya konu olması karşı-

mızdaki zihniyetin vahametini ortaya koymaktadır.

Savunmadaki bir diğer bölümde, Dink'in gerçek ve yakın bi-

çimde tehdit edilmediği gerekçesiyle korunmadığı söyleniyor. Oysa herkes biliyor, 2004 yılında İstanbul Ülkü Ocakları'nın Agos'un önüne yığılarak, ağızlarında salyalarla "Hrant hedefimizdir" dediklerini. Bunun yanında aynı sene Hrant'ın İstanbul Vali Yardımcısı'nın makamında tanımadığı iki kişi tarafından "ayağına denk alması" için uyarıldığı

da herkes biliyor. Yakın ve gerçek bir tehdit olmadığını söyleyen devlet, kendi yaptığı tehdidin üstünü kapatmaya çalışıyor.

Bu savunma, demokrasi havarisi ilan edilen AKP'nin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koymuştur.

Taraf, savunmaya Taraf

Hrant Dink hakkındaki Dışişleri Bakanlığı kaynaklı savunmanın haberi 14 Ağustos günü Vatan gazetesi tarafından manşetten verilirken, ertesi gün Radikal, Günlük gibi gazeteler tarafından sivri başlıklarla sunuldu. Ancak Hrant'ın kurduğu Agos gazetesinin şu anki yayın yönetmeni Etyen Mahçupyan'ın ve Agos'ta köşe yazarlığı yapan Markar Esayan'ın da yazarları arasında yer aldığı Taraf gazetesi nasıl olduysa haberi "atlamıştı". Atlamıştı sözcüğünü tırnak içinde yazıyor çünkü gazetecilikte atlamak, istenmeyen nedenlerle haberin verilememesidir. Taraf'ın bu haberi görmemiş, ajanslardan habere ulaşamamış olması imkansız. O zaman Taraf bu haberi kasten yayınlamamıştır. Nedeni ise bariz değil mi? Sözde demokrasi için savaştan hükümeti yıpratmamak!

Taraf
DÜŞÜNMEK TARAF OLMAKTIR

Taraf, Pazar günü atladığı bu önemli haberi Pazartesi okurlarına sundu. "AİHM Savunmasına Dink Ayarı" başlığıyla verilen haber "Ankara'nın gönderdiği savunma hükümeti harekete geçirdi" türü saçma bir cümleyle açılıyordu. Haberin içeriği ise hükümet görevlilerinin bu konuyla ilgili açıklamalarıyla sınırlıydı. Durum böyle olunca okurlar sormaz mı: "Açıklamalar iyi hoş da, olayın aslı ne, ana haber ne, onu vermediniz ki?"

Taraf'ın medya dedektifi Alper Görmüş 20 Ağustos günü "Medyaİronik" isimli köşesinde konuyla ilgili eleştirilere cevap niteliğinde bir yazı yayınladı. "Öyle olduğuna inansam, Taraf'ta bir gün bile durmam" başlığını verdiği yazıda Taraf'ın öyle şeyler yapmayacağını, gazetesinin "amatörlük, telaş, disiplinsiz çalışma, yaz tatili kadrosuzluğu, vb.den oluşan bir paketin azizliğine uğradığını" söylüyordu, yani hiçbir şey söylemiyordu. Yayınladığı birçok belgeyle ülke gündemini değiştiren bir gazetesinin bu tür haberlerde amatörce davranması ne kadar "ironik" değil mi?

Referandum öncesi arka sayfayı kaplayan AKP ilanlarıyla çıkan Taraf gazetesi yine dürüst gazeteciliği AKP sevdasına feda etmiştir.

Kardemir'de mücadele

Rant kavgası mı, bürokrasiye isyan mı?

Karabük'teki Kardemir Demir-Çelik fabrikasında işçiler Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikasına isyan etti ve sendika değiştirmeye karar verdi. 4 bine yakın işçinin bulunduğu Kardemir'de 2 bin dolayında işçi Türk Metal Sendikası'nda örgütlenmeyi seçti. Elbette ki bu geçiş barışçıl ve yumuşak bir şekilde yaşanmıyor. Adeta Karabük'te kıyamet kopmuş durumda. Çelik-İş geçişleri durdurmak için her türlü gayr-i meşru girişimde bulunuyor. Tehdit, patronla el ele verip işten çıkarma, güvenliği işçilerin üzerine saldırtma. Hatta sendika değiştirmek isteyen işçilerin haberleşmesini önlemek amacıyla askeri teknoloji ürünü "Jammer" adlı cihazlar fabrikaya yerleştirilerek cep telefonlarının kilitlendiği iddia edildi.

Neden isyan?

Çelik-İş'e isyanın nedeni çok basit. 2001 yılında % 42 zam alan Kardemir işçisinin toplu sözleşme ile elde ettiği bu hak hiçbir zaman verilmedi. İşverenin gösterdiği sebep krizdi. Aynı sebeple 4 ay süren ücretsiz izinler dayatıldı. Kardemir'in üretimi ve kârları arttığında da asla işçilerin hakları verilmedi. 2008 krizinin ardından yine maaş kesintileri gündeme geldi. Bugün Kardemir 2010 yılında kriz öncesi kârına ulaşmış durumda. Bunu borsaya gururla bildiriyor. Ama işçilerin hakları hala verilmiyor. 1990 yılında maaşı 2.500 dolar civarında olan Kardemir işçisi bugün 750 dolar civarında alıyor.

Çelik-İş işverenlik yapıyor. Burada Kardemir'in özel bir durumu var. 1994'de 5 Nisan kararlarının ardından özelleştirilmesine başlanan Kardemir'de güçlü bir direniş olmuş ve işçileri kandırmak için fabrika hisseleri işçilerle yöre halkına satılmıştı. Bu da bir özelleştirmeydi ve işçilerin fabrikada söz sahibi olmasını doğurmayacağı gibi direnişi de kıracaktı. Nitekim öyle oldu. Çelik-İş sadece işçi sendikası olarak değil işçilerin hisseleri üzerinden söz sahibi olarak bir işveren gibi davrandı. Sonuç ortada.

Rant kavgası mı?

İşçiler, toplu halde Türk Metal'e geçerken, Türk Metal'in hiç de parlak olmayan geçmişi elbette ki gündeme geliyor. Yıllarca MESS (Metal İşverenleri Sendikası) ile işbirliği içinde sarı sendikacılık yapan, bu tutumuna isyan eden işçileri aynı Çelik-İş'in yöntemleriyle bastıran Türk Metal'in şimdi de bir rant kavgası içinde olduğu söyleniyor. Türk Metal'in geçmişi ortadadır: DİSK'e bağlı Birleşik Metal sendikası ve işçiler çok çektikleri bu gangster bürokratlardan. Ama bugün yaşananları kendi içinde ve kendi dinamiği ile değerlendirmek lazım. Bugün Kardemir işçisi Türk Metal Türkiye'nin en iyi sendikası diye buraya geçmiyor. Çelik-İş'e isyan ediyor ve başka bir iradenin yokluğunda isyan Türk Metal'in kanalına akıyor. Türk Metal'i seçen işçilerin hepsi de sağcı ya da faşist değil. Kazanılmış hakların

korunması, hakların sağlandığı toplu sözleşmeler yapılması talebiyle Türk Metal'e geçiyor. Türk Metal bürokrasisine güven olur mu? Hiç zannetmiyoruz. Ama neden Kardemir işçisine güvenmiyoruz. Bugün yaşananlara rant kavgası deyip kenara çekilmek sınıf mücadelesine sektör at gözlükleriyle bakmaktır. İşçileri bürokratların insafına terk etmektir. Halbuki röportaj veren bir işçi açıkça söylüyor. Eğer Türk Metal de istediklerimizi yapmazsa onları da götürmek elimizde diyor. Bu kolay olmaz biliyoruz. Ama neden bugünden taban örgütlenmeleri kurularak kalıcı bir bilinçlenme sağlanmasın?

Kardemir işçisi Türk Metal bürokrasisini de tedirgin eder

Gerçekten de kısa vadede Türk Metal'in işçileri satma olasılığı daha düşük. Çünkü tabanda hareketli, bedel ödeyen, talepkâr işçiler var. İş bu hareketliliği ve örgütlülüğü güçlendirmek. Tabii ki Türk Metal bürokrasisi önce alacağı dolgun aidatlara bakar. Ama bugün hele ki Karabük'ün altını üstüne getiren işçiler söz konusu olduğunda hak aramak zorunda. Farkında olmadan Türk Metal bürokrasiye yönelik en büyük tehdidi içine alıyor. Yani mücadele eden, sorgulayan geniş bir işçi kitlesini... Bürokrasi ile mücadele lafla olmaz. Kardemir işçisinin bu inisiyatifini desteklenmelidir. Ama mutlaka tabanda örgütlenmeler yaratılarak ve bilinç yükseltilerek. Yoksa işin sonu yine aynı olur.

Şiar Rişvanoğlu

İntiharların "katilleri" bulundu!

18 Ağustos tarihli gazetelerin hemen hepsinde, akli başında ve vicdani yerinde her insanın yüreğini burkan, bu sistemden ve onun devletinden tiksindiren, insanlığından utandıran bir fotoğraf ve haber yer alıyor. Diyerbekir'in (Amed) Silvan İlçesi'nde, arka planında yoksulluk akan bir evde çekilmiş fotoğrafta ağlayan bir kadın ve hepsi birbirinden güzel, biri kız, dört çocuk var. Şaşkınlıkla ve çaresizlikle bakan Sadaka'nın, Ayşe'nin, Ahmet'in ve Abdulhamit'in bu dört çift gözü belli ki henüz durumu kavrayamamış, çünkü "kahrolası" durum kavranacak gibi değil! Anne Edibe'den dinleyelim:

"İftar saatinde eşim eve geldi. Yemek yapacak hiç bir şey yoktu evde. Aç aç bekliyorduk. Eşim ne yemek yaptığını sordu. Ben de 'yemek yapacak bir şey yoktu, yemek yok' dedim. Bunun üzerine çocuklara sarılıp bir süre ağladı. Çok üzülüğünü anlamıştım. Sonra da arka odaya geçti. Ben de fazla üzmemek için yanına gitmedim. Ama odadan ses gelmeyince merak edip gidip baktım. Eşim kendini ipe tavana asmıştı."

Hâlâ olayın şokunu atlatabamamış, eve girmek istemeyen çocukları gidecek başka yerleri olmadığı için zorla soktuğunu söyleyen anne Edibe Uruç olay öncesini anlatırken dram daha da katmerleniyor.

"Komşularımız bize zaman zaman para, bazen yemek, bazen de çocuklarının giymediği giysileri getiriyordu. Bu yardımlarla geçiniyorduk. Eşim hem hasta, hem de güçsüzdü. Burnundan 3 kez ameliyat oldu. Ama yine de iyileşmedi. Mesleği de yoktu. Gününbirlik işlere giderdi. 15 gün önce akşam yine yemek bulamamıştık. Eşimle oturup ne yapabileceğimizi konuştuk. Ben intihar edeceğimi söyledim. Eşim de, 'Sen etme. Ben çocuklara bakamam. Ben intihar edeceğim' demişti. Uyuyan çocuklarımıza bakarak birlikte ağladık ve intihardan vazgeçtik."

Bu olayın üzerine devletin temsilcisi Silvan Kaymakamı Doğan Demirdaş, "Burada en büyük iş akrobalarına, komşularına ve muhtara düşüyordu. Keşke bu iş bu noktaya gelmeseydi" demiş. İşte patronların devletinden beklenen utanmazlık, yüzsüzlük! Tam bu noktada hatırlatalım: Referandum tartışmalarında anayasanın şu veya bu maddesi için kıyameti koparanlar, asıl anayasa ile güya güvence altında olan çalışma, sağlık, eğitim hakkı için ne yapıyorsunuz ona bakalım! Bu dramların nedeni bu aşamada, bu "hak"ların devlet tarafından sağlanamamasından dolayı değil mi? Devleti ve iktidarı, mücadelenin bu safhasında, bu hakların yasal ve fiili olarak kullanılmasını sağlamaya zorlamak yerine burjuvazinin evet-hayır ikilemine sıkışanlar biraz daha düşünsün!

Yoksulların, emekçilerin gündemi tam da bu "intihar" olayında yatıyor. Yoksulluk ve onu bu coğrafyada daha da katmerlendiren savaş! Kürt kimliklerinden dolayı zaten çile çeken, savaşı coğrafyanın tam göbeğinde bütün yoğunluğuyla yaşayan bu insanların çaresizliği ve zavallılığı ve bu korkunç dram ne için? Hepsi hepsi karın doyuracak birkaç kap yemek! Sene 2010! Aylardan Ağustos! Onlar bu coğrafyada iç içe geçmiş savaşın ve yoksulluğun en sembolik, en acılı portreleridir. Ulusal sorunun ve sınıf sorununun iç içeliği üzerine kafa yoranlar, kalem oynatanlar iyi bakın bu fotoğrafa! Kalbim bu tarihi ve bu beş acılı yüzü sakın unutma!

Ey "bunca yoksulluk varken" boyalı medyalarında milyonlarca dolarlık evlerini, yüzbinlerce avro luk arabalarını sergilemekten utanmayan, TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı, odası, borsası ve bütün kurumlarıyla bu iğrenç, eşitsiz, korkunç kapitalist düzenin sahibi aşağılık burjuvalar! Ey savaş baronları, kan tüccarları, silah zenginleri! Ey onların kapıkuluğunu, bekkiliğini yapan, apoletli apoletsiz, rütbeli rütbesiz, asker ve sivil iktidar sahipleri, AKP'lisi, CHP'lisi, MHP'lisi ile sermaye politikacıları, koltuk sevdalısı muktadir mahlukâtlar! Siteleriniz, havuzlarınız, cipleriniz, markalarınız, dizileriniz, lüksünüz, gösterişiniz, şaşaanız, yıldızlarınız, üniformalarınız, ampulünüz, üç hilâliniz, altı okunuz bu utanç tablosunu kapatamayacak! Yalanlarınız, hileleriniz, medyanız, silahlarınız, güvenlik birimleriniz, o yoksulların, işçilerin, köylülerin, Kürtlerin, ezilenlerin, ölümü, intiharı her gün her an yaşayanların öfkelerini bastıramayacak! Çünkü biz çok iyi biliyoruz ki bu intiharların da "katili" sizsiniz!

Ve ey bu utanç tablosunu yaratanların güncel temsilcilerine şu veya bu niyetle soldan destek çıkan sosyalizm koklamış sol müsveddeler, Roni'ler, Belge'ler, Kıvanç'lar ve diğerleri. Çizdiğiniz tabloya iyi bakın! Bizimki zaten üzerinizde, ama o her biri bir "cihan parçası" çocukların, Sadaka'nın, Ayşe'nin, Ahmet'in ve Abdulhamit'in parlayan gözleri hep üzerinizde olacak! Tıpkı Uğur'un, Ceylan'ın, Berivan'ın gözleri gibi!

AKP'nin YAŞ muharebesi

Ağustos başında gerçekleştirilen Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısında Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na (KKK) yapılacak atama ve Balyoz soruşturmasında sanık olan askerlerin terfisi konusunda başlayan anlaşmazlık kısa sürede krize dönüştü. Daha önceki YAŞ toplantılarında görülmeyen bir hareketlilik, Cumhurbaşkanlığı köşkünde Başbakanlık binası arasındaki yoğun insan trafiği anlaşmazlıkların boyutunu ortaya koyuyordu; KKK'ye atanması düşünülen Atilla Işık'ın istifa etmesiyle kriz daha da büyüdü. Dört gün süren toplantı AKP'nin KKK'ye atanmasını istemediği Hasan İğsız'ın kuvvet komutanı yapılmaması ve Balyoz sanığı olan 11 generalin terfi ettirilmemesiyle sona erdi.

Bu YAŞ toplantısı, burjuvazinin iki kanadı arasındaki politik iç savaşın, kimilerinin iddia ettiğinin aksine bitmediğini, referandum cephesi ve askeri atamalar cephesi üzere iki cepheye tüm şiddetiyle devam ettiğini kanıtladı. Sabah referandumda evet oyu için miting miting dolaşan Erdoğan'ın akşam Ankara'ya dönerek YAŞ'a müdahale etmesi bu iki cepheye mücadelenin iç içe yürütüldüğünü gösteriyordu.

Bu süreç ayrıca taşların yerli yerine oturmasını da sağladı. TSK İç Hizmetler Yönetmeliği'nin 35. maddesinin değiştirilmesi önerisiyle ve Büyükanıt hakkındaki demeçleriyle TSK'ya yönelik yeni bir politika izlediği izlenimi veren CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu KKK ataması ve Balyoz sanığı generallerin terfisi konusunda hükümetin TSK'nın teamüllerine karışmaması gerektiğini belirterek aksi takdirde askerinin siyasetin içine çekileceğini iddia etti. Siyasi bir manevra

içine girerek TSK'ya mesafe koyduğu izlenimi veren Kılıçdaroğlu, ilk ciddi dönemeçte yine TSK'nın yanında yer aldı. Üstelik, hiçbir zaman siyasetten çekilmemiş askerinin "siyasetin içine çekileceği" uyarısıyla halkı aptal yerine koyarak.

Türkiye'nin siyaset tarihinde hükümetlerin askeri komuta kademesine müdahale etmesi ilk defa yaşanmıyor. İsmet İnönü'den, Demirel'e ve Özal'a kadar bütün hükümetler kendi çıkarlarına ters gelecek generallerin yönetimden uzaklaştırılmasını sağlamışlardır. Ancak bugün yaşananları bütün benzerlerinden ayıran en önemli özellik, AKP iktidarının TSK'nın içinde olduğu Batıcı laik burjuva kanatla derin bir çatışmaya girmiş olmasıdır. Bugün yaşanan basit bir müdahale değil, politik iç savaşın bir muharebesidir. Egemen sınıf içerisinde yaşanan bu kamplaşmayı ve çatışmayı tahlil etmeden yapılacak bütün politik hamleler hatalı olacaktır.

AKP'den kamu emekçisine "evet" şantajı

Hükümetle kamu emekçileri sendikaları arasındaki "toplular görüşmelere" referandum polemikleri damgasını vurdu. AKP hükümetinin görüşmelerde aldığı tavır gerçek niyetlerini tüm açıklığıyla ortaya serdi. Başta yargı olmak üzere İslamcı burjuvazinin devlet kurumlarındaki etkinliğini arttırmak amacıyla anayasa değişikliğine giden, bu niyetini gizlemek için de paketin içine çeşitli kesimlere yönelik şekerler katan AKP'nin kamu emekçilerine uzattığı şeker "toplular sözleşme." AKP, toplular sözleşme isteyen sendikalara madem istiyorsunuz o halde referandumda "evet" oyu kullanın diyerek şantaj yapıyor. Oysa referandum paketinin toplular sözleşme falan getirdiği yok. Aynı pakette yer alan "uzlaştırma kurulu" grev hakkı tanınmadığı için süreci fiilen toplular görüşmeye çeviriyor. Yani görüşmede anlaşma olmazsa son kararı bu sefer "uzlaştırma kurulu" veriyor. Bu kurulun üyeleri tarafsız olduğu iddia edilen ama 12 Eylül anayasasının grevleri etkisiz kılmak için uydurduğu Yüksek Hakem Kurulu tarafından akademisyenler arasından belirleniyor. Grev hakkı böylece fiilen yasaklanmış oluyor. İniyatif yine hükümetin elinde; kamu emekçilerinin yine yaptırım gücü yok.

Toplular sözleşme için anayasa değişikliğine gerek yok

Ancak daha önemli bir konu var. Kamu

emekçileri ile toplular sözleşme imzalanması için anayasa değişikliğine zaten gerek yok. Hükümet isterse imzaladığı uluslararası sözleşmeleri (ILO-Uluslararası Çalışma Örgütü sözleşmeleri) dayanak göstererek pekala toplular sözleşme yapabilir, hatta aynı

sözleşmeler uyarınca grev hakkını tanıyabilir. Tabii ki bunu yapmak yerine şantaj yapıyorlar. Bu da doğal çünkü AKP işveren partisi. Sınıf çıkarına uygun davranıyor. Sendikaların da aynı şekilde sınıf bilinciyle hareket etmesi lazım. Ama orada da durum iç açıcı değil.

AKP'nin memur kolu: Memur-Sen
Memur-Sen AKP'nin kamu çalışanı kolu olarak geçen sene danışıklı olarak toplular sözleşme sözü almıştı. Bütün sene bunun propagandasını yaptı. Şimdi de sanki bir sene önce referandum söz konusu olmuş

ları seçim ortamında kazanım koparıyor. Memur-Sen'inki gibi kölece bir teslimiyet değil ama onlar da toplular sözleşme talebini ve mücadelesini hemen bırakıyorlar. KESK yine referandumda ne çıkarsa çıkarsın "toplular sözleşme" yapılıns diyerek ve hükümeti şantajcılıkla suçlayarak nispeten doğru bir tutum almış oldu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bu doğru tutuma biraz da KESK'in üye bileşiminin etkisiyle gelindi. Çünkü Memur-Sen "Evet", Kamu-Sen "Hayır" derken KESK'te hem "Evet"çiler, hem "Hayır"çılar, hem de "Boykot"çular var. Genel Başkan Evren'in "evet" görüşüne yakın olduğu biliniyor. O yüzden çok büyük bir sorumsuzlukla görüşmelerin referandum sonrasına bırakılmasını savundu. Ancak sendika tabanından yükselen sesler bu tavrı kısmen düzeltti. Bu

gibi bugün işi hükümetle birlikte "Evet" oyu kullanmaya bağlamış durumda. "Referandumdan sonra görüşelim" diyor.

Grevli toplular sözleşmeden vazgeçilemez
Kamu-Sen başka alem. O da işi referandumla bağlamış. 12 Eylül'den önce "toplular görüşme" olarak yapalım diyor. Hesap

süreçte önemli olan hükümetin ikiyüzlülüğünün sergilenmesi ve kamu emekçileri için kazanım elde edilmesidir. Ancak dün olduğu gibi bugün de bunun yolu mücadeleden geçiyor. Mücadeleden yan çizip başka mecralarda işi kotarmaya çalışanlardan ise mutlaka günü geldiğinde bunun hesabı sorulmalıdır.

Bolivya: Potosi halkı isyanda!

Bolivya'nın sosyalist olduğunu iddia eden Morales hükümeti, ülkenin maden zengini güney eyaleti Potosi'de halkın üç hafta süren grev ve isyanları karşısında iktidarının en zor günlerini yaşadı. Kırdan ve kentten bütün bir yoksul halkın içinde yer aldığı isyan boyunca yabancı şirketlerin ellerinde bulunan madenlerde faaliyet durdu, havaalanından uçaklar kalkmadı, şehirlerarası ve uluslararası karayolları ulaşımına kapatıldı. Kente gıda ve mal giriş-çıkışı durma noktasına geldi.

Halkın talepleri basit ve açıktı: Bölgeye altyapı yatırımlarının artırılması,

zümeye kavuşturulması.

Bolivya'da Morales iktidara geleli beri, elde ettikleri zenginlikleri ülkenin tamamıyla paylaşmak istemeyen zenginler, bölgesel temelde ayrılmacı isyanlar çıkarıyorlardı. Bu isyanları çıkaran zenginleri, ülkenin istikrarını bozmak istemekle suçlayan Morales, sonunda yoksul halkın desteğiyle zenginlerin isyanını yatıştırmayı başardı. Fakat bu kez, çeşitli maden türlerinde dünyanın en zengin kaynaklarına sahip olan Potosi eyaletinde bu kaynakları yabancı emperyalist şirketler sömürdüğü için bolluk içinde yokluk yaşayan halk,

bölgesel temelli bir isyan çıkardı. Morales hükümetinin ilk tepkisi, zenginlere yaptığı gibi onlara da istikrarı bozmaya çalışmak suçlamasını yöneltmek oldu. Fakat gerçeklerle alakası olmayan bu suçlama tutmayınca, geri adım atmak zorunda kaldı ve isyan eden kitlelerin temsilcileriyle çeşitli konularda anlaşmaya vardı.

Morales'in Potosi halkına verdiği sözleri tutup tutmayacağı bilinmez. Fakat emperyalist yağmaya göz yumduğu sürece "sosyalist" etiketi arkasına saklanmakta giderek daha fazla zorluk çekecek gibi görünüyor.

Bangladeş: Tekstil grevi ve sermaye devletinin öfkesi

Çoğumuz Çin'i ucuz işçi cenneti diye biliriz. Halbuki Çin işçisi mücadele ediyor ve Çin'de ücretler yavaş yavaş da olsa artıyor. Bu yüzden daha ucuzunu aramak zorunda kalan tekstil patronlarının son dönemdeki gözdelelerinden olan Bangladeş'te (asgari ücret 40 TL'den az) işçiler artık yeter dedi ve Temmuz ortasından itibaren greve gitti. Çünkü ücretler dört yıldır yerinde saydığı halde, tüketim mallarının fiyatları krizle birlikte tavan

yaptı. Türkiye'deki tablodan da bildiğimiz üzere, az sayıda işçi çalıştıran binlerce küçük işletmeden oluşan sektörde bu tür bir genel grevi örgütlemek elbette, solun ve öncü işçilerin sabırla ve militanca sürdürdüğü sendikal örgütlenme çabalarının bir ürünüydü.

Bangladeş'in ihracatının büyük bir bölümünü oluşturan tekstil sektöründe bu tür bir başkaldırıya tahammülü olmayan sermaye devleti

greve görülmemiş şiddetle saldırdı. Pekçok işçi önderini, sendikacıyı ve çeşitli sosyalist örgütlere mensup kişileri kaçırdı, işkenceden geçirdi ve tutukladı. Grev bastırıldığı halde, iktidar partisinin gözü korkmuş olacak ki asgari ücrete yüzde elliden fazla zam yapıldı. Fakat bu artışı yeterli bulmayan ve arkadaşlarının tutuklanmasına kızan işçiler yeniden başkaldırdı. Yollara barikatlar kuruldu, araçlar ateşe verildi. Bir yandan polisin vahşice saldırısı, diğer yan-

dansa Hak-İş benzeri devlet destekli sendikaların etkili olması ile grevler şimdilik durmuş vaziyette. Fakat patronlar Bangladeş işçisini aşırı sömürüye tabi tutmada giderek daha fazla zorlanacak gibi görünüyor.